

K. HUYSMANSILLE

Teidän henkilökohtaisesta pyynnöstänne kirjoitan seuraavan lyhyen selostuksen (bref rapport) omassa nimessäni ja pyydän jo etukäteen anteeksi tässä selostuksessa (rapport'issa) olevia vajavaisuuksia, jotka johtuvat äärimmäisestä ajanpuutteesta. Puolueemme Keskuskomitea löytänee tilaisuuden lähettää Kansainvälisen sosialistisen toimiston Toimeenpanevalle komissiolle virallisen selostuksensa * sekä korjata yksityisselostuksessani esiintyvät mahdolliset virheet.

Mitkä ovat puolueemme Keskuskomitean ja *Organisaatio-**komitean* väliset erimielisyydet (dissentiments)? Sellainen on kysymys. Erimielisyydet voidaan jaotella seuraaviin kuuteen ryhmään:

I

Venäjän sosialidemokraattinen työväenpuolue perustettiin vuonna 1898 *illegaalisena* puolueena ja se on *a i n a* ollut sellainen. Eikä puolueemme voi nytkään olla olemassa muuten kuin illegaalisena, sillä Venäjällä ei ole laillistettu edes maltillisten liberaalien puoluetta.

Mutta ennen vuoden 1905 vallankumousta Venäjän liberaaleilla oli illegaalinen äänenkannattaja ulkomailla ³⁰. Sen jälkeen, kun vallankumous oli kärsinyt tappion, liberaalit käänsivät selkänsä vallankumoukselle ja suuttumuksella

* Ks. tätä osaa, ss. 223—226. *Toim.*

hylkäsivät ajatuksenkin illegaalisesta lehdistöstä. Niinpä vallankumouksen jälkeen meidänkin puolueemme opportunistisen siiven keskuudessa on herännyt ajatus luopua illegaalisesta puolueesta, *likvidoida* se (siitä „*likvidaattori*”-nimityskin), *vaihtaa* se legaaliseen („julkiseen”) puolueeseen.

Koko puolueemme on kahdesti, sekä v. 1908 että v. 1910, tuominnut likvidaattoruuden *virallisesti* ja ehdottomasti³¹. Tässä erimielisyys on absoluuttisen sovittamaton. Illegaalista puoluetta ei voida entistää eikä rakentaa yhdessä niiden kanssa, jotka eivät usko siihen eivätkä yleensä halua sitä rakentaa.

Organisaatiokomitea sekä vuoden 1912 elokuun konferenssi, joka sen valitsi, on *sanoissa* tunnustanut illegaalisen puolueen. Mutta *käytännössä* Venäjällä ilmestytvä likvidaattorien lehti („Lutsh” ja „Novaja Rabotshaja Gazeta” vuosina 1912—1913) on elokuun konferenssin jälkeen jatkanut julkisessa lehdistössä *hyökkäilyjään* illegaalisen puolueen olemassaoloakin vastaan (monet L. S:n, F. D:n, Zasulitshin ynnä muiden artikkelit).

Näin ollen meitä ja OK:ta erottaa se seikka, että OK on fiktio, joka sanoissa kieltää olevansa likvidaattorilainen, mutta käytännössä suojelee ja kaunistelee Venäjällä olevaa likvidaattorien ryhmää.

Meitä erottaa se, että OK ei halua tuomita likvidaattoruutta päättäväisesti ja lopullisesti (eikä voikaan — sillä se on voimaton likvidaattorien ryhmää vastaan).

Me emme voi rakentaa illegaalista puoluetta muuten kuin taistellen niitä henkilöitä vastaan, jotka hyökkäilevät sen kimppuun julkisessa lehdistössä. Venäjällä on nyt (vuodesta 1912) *kaksi* Pietarissa ilmestyvää työväen päivälehteä: toinen noudattaa illegaalisen puolueen päätöksiä, vie niitä läpi elämässä („Pravda”). Toinen („Lutsh” ja „Novaja Rabotshaja Gazeta”) hyökkäilee illegaalisen puolueen kimppuun, pilkkaa sitä, tyrkyttää työläisille ajatusta sen tarpeettomuudesta. Illegaalisen puolueen ja illegaalista puoluetta, sen olemassaoloa vastaan taistelevan ryhmän välisestä yhtenäisyydestä ei tule mitään, ennen kuin tämä likvidaattoriryhmän lehti muuttaa perinjuurin suuntansa tai ennen kuin OK tuomitsee sen päättäväisesti, katkaisee yhteytensä siihen.

II

Meitä erottavat likvidaattoreista ne samat erimielisyydet, jotka erottavat kaikkialla reformisteja vallankumouksellisista. Mutta se seikka, että likvidaattorit legaalisisessa lehdistössä taistelevat vallankumouksellisia tunnuksia vastaan, kärjistää nämä erimielisyydet meillä huippuunsa ja tekee ne sovittamattomiksi. Ei voi olla yhtenäisyyttä sellaisen ryhmän kanssa, joka julkisessa lehdistössä esimerkiksi julistaa, että tunnus tasavallasta tai tilanherrain maiden konfiskoinnista ei kelpaa joukkoagitaatioon. Julkisessa lehdistössä me emme voi kumota tällaista propagandaa, joka — objektiivisesti — on samaa kuin sosialismin pettäminen ja siirtyminen myönnytyksiin liberalismille ja monarkialle.

Ja Venäjän monarkia on sellainen, että tarvitaan vielä useita vallankumouksia, jotta Venäjän tsaarit oppisivat perustuslaillisuutta.

Illegaalisisella puolueellamme, joka maanalaisia keinoja käyttäen järjestää vallankumouksellisia lakkoja ja mielenosoituksia, ei voi olla yhtenäisyyttä sellaisten kirjailijain ryhmän kanssa, jotka nimittävät legaalisisessa lehdistössä lakkoliikettä „lakkoilukiihkoksi”.

III

Meitä erottaa kansallisuuskysymys. Se on Venäjällä erittäin kärkevä. Puolueemme ohjelma ei missään tapauksessa tunnusta niin sanottua „eksterritoriaalista kansallista autonomiaa”. Sen puolustaminen merkitsee käytännössä samaa kuin hiotun porvarillisen nationalismin saarnaaminen. Mutta likvidaattorien elokuun konferenssi (vuonna 1912) tunnusti tämän „eksterritoriaalisen kansallisen autonomian”, rikkoen suoranaisesti puolueen ohjelmaa. Tov. Plehanov, joka on neutraalinen Keskuskomitean ja Organisaatiokomitean välillä, nousi tällaista ohjelman väristelyä vastaan nimittäen sitä sosialismin sopeuttamiseksi nationalismiin.

Meitä erottaa se, että OK ei halua peruuttaa päätöstään, joka rikkoo puolueohjelmaamme.

IV

Meitä erottaa edelleen kansallisuuskysymys organisaation mielessä. Kööpenhaminan kongressi tuomitsi aivan suoraan ammattiliittojen jakamisen kansallisuuksittain³². Ja Itävaltan kokemus on osoittanut, ettei tässä suhteessa voida tehdä eroa ammattiliittojen ja proletariaatin poliittisen puolueen välillä.

Puolueemme on aina ollut sosialidemokraattisen puolueen yhtenäisen, internationaalisen järjestämisen kannalla. Vuonna 1908, ennen jakautumista, puolue vaati toistamiseen kaikkien kansallisten sosialidemokraattisten järjestöjen yhdistämistä paikkakunnilla.

Juutalaisten työläisten erillisestä järjestöstä, Bundista, joka kannattaa Organisaatiokomiteaa, meitä erottaa se seikka, että Bund on puolueen päätöksistä huolimatta jyrkästi kieltäytynyt julistamasta kaikkien kansallisten paikallisjärjestöjen yhtenäisyyden periaatetta ja toteuttamasta käytännössä tätä yhdistämisen periaatetta.

On korostettava, että Bund on kieltäytynyt suorittamasta tällaista yhteenliittämistä meidän Keskuskomiteamme alaisien järjestöjen kanssa sekä myöskin Latvian sosialidemokraattisen puolueen, Puolan sosialidemokratian ja Puolan sosialistisen puolueen (levitsan) kanssa. Siksipä, kun Bund on esiintyvinään yhdistäjänä, me kumoamme sen ja sanomme, että hajaannuksen aikaansaajana esiintyy juuri Bund, joka ei noudata paikallisjärjestöissä sosialidemokraattisten työläisten internationaalisen yhdistämisen periaatetta.

V

Meitä erottaa se OK:n edesottamus, että tämä komitea puolustaa likvidaattorien ja Bundin ja toisaalta ei-sosialidemokraattisen PPS:n (levitsan) liittoutumista — *vastoin* Puolan sosialidemokratian kummankin osan tahtoa.

Puolan sosialidemokratia kuului puolueeseemme jo vuosina 1906—1907.

PPS (levitsa) ei ole *koskaan* kuulunut puolueeseemme.

Mennessään liittoon PPS:n kanssa *vastoin* Puolan sosialidemokratian kummankin osan tahtoa OK ottaa sietämättömän askeleen hajottamisen suuntaan.

OK ja sen kannattajat Duuman jäsenten joukosta ottavat sietämättömän hajotusaskeleen, kun he hyväksyvät sosialidemokraattiseen duumaryhmään PPS:n jäsenen, ei-sosialidemokraatti Jagellon, huolimatta Puolan sosialidemokratian kummankin osan virallisista vastalauseista.

Meitä erottaa OK:sta se seikka, että OK ei halua tuomita ja purkaa tätä PPS:n (levitsan) kanssa solmimaansa hajotushenkistä liittoa.

VI

Lopuksi meitä erottaa OK:sta sekä useista ulkomaisista ryhmistä ja näennäisistä järjestöistä se seikka, että vastustajamme eivät halua julkisesti, lojaalisesti ja varauksetta tunnustaa, että Venäjän valveutuneiden työläisten valta-enemmistö kannattaa puoluettamme.

Me annamme tälle seikalle hyvin suuren merkityksen, sillä ulkomailla levitetään usein hirveää valhetta Venäjällä vallitsevasta asiaintilasta sellaisten perusteettomien lausuntojen nojalla, joita ei ole varmennettu täsmällisillä, tarkastettavissa olevilla tiedoilla.

Jompikumpi: joko vastustajamme tunnustavat, että välillä me on sovittamattomia erimielisyyksiä (silloin heidän puheensa yhtenäisyydestä ovat teeskentelyä), tai sitten he eivät näe sovittamattomia erimielisyyksiä (silloin heidän on lojaalisesti tunnustettava meidän ehdoton enemmistömme, jolleivät he halua, että heidät katsotaan hajottajiksi).

Millä julkisilla ja tarkastettavissa olevilla tosiasioilla voidaan *todistaa*, kenen puolella Venäjän valveutuneiden ja järjestyneiden sosialidemokraattisten työläisten todellinen enemmistö on?

Ensinnäkin Valtakunnanduuman vaaleilla.

Toiseksi kummastakin sosialidemokraattisesta lehdestä otetuilla tiedoilla koko vuodelta 1912 ja melkein koko vuodelta 1913.

Ei ole vaikeaa käsittää, että vain kummankin suunnan päivälehdet Pietarissa ovat kahden vuoden kuluessa antaneet todenperäistä aineistoa kiistakysymyksistämme.

Kolmanneksi tiedoilla Venäjän työläisten julkisista lausunnoista (*kummankin* lehden palstoilla), joita on annettu jommankumman sosialidemokraattisen duumaryhmän hyväksi.

Обединени (29)
 за 2 года упрощае
 совещания рабочих
 съездов в России,
 на которых ~~пред-~~
 ставлять признают как
 организационный
 метод. Ожидается
 того на те условия.

Кто признает
 неслыханную пар-
 тию, того на обви-
 нения в расколе,

Если он не (30)
 требует признать
 как организацион-
 ный метод, подвиг
 бедный Гибриды
 съезди и всей
 доблестно созда-
 тельные работы.

Мамв мой
 крапкий гонимый.
 А с. урн. Н. Метин.
 В. Г. Г. Г.
 Д. Г. Г. Г. 31 I - 1 II. 1914.

Kaikki nämä kolmenlaatuiset tiedot on julkaistu Keskuskomiteamme virallisessa selostuksessa Kansainväliselle sosialistiselle toimistolle (joulukuun 14 p:nä 1913 pidetty istunto). Toistan lyhyesti nämä tiedot:

Ensiksi. Toisen Duuman vaaleissa (1907) „bolshevikeilla” (s.o. meidän kannattajillamme) oli 47% kaikista työväenkuurian edustajista; III Duumassa (1907—1912) 50%; IV Duumassa 67%.

Toiseksi. 21 kuukauden ajalta, tammikuun 1 päivästä 1912 lokakuun 1 päivään 1913, kahdessa pietarilaisessa työväenlehdessä julkaistiin työläisryhmien rahankeräysselostukset — likvidaattoreilla ja *kaikilla* heidän liittolaisillaan oli 556 ryhmää; puolueellamme oli 2.181 ryhmää.

Kolmanneksi, meidän duumaryhmäämme (marraskuun 20 päivään 1913) kannatti *antamalla nimikirjoituksensa* 4.850 työläistä, kun taas likvidaattoreita (ja kaikkia heidän liittolaisiaan, Bundia, kaukasialaisia j.n.e. j.n.e.) kannatti 2.539 työläistä.

Nämä täsmälliset ja tarkastettavissa olevat tiedot todistavat, että Venäjän illegaalisen puolueen ennenkuulumattomista vaikeuksista huolimatta olemme kahden vuoden aikana *yhdistäneet* sosialidemokraattisten työläisryhmien *valtavan enemmistön* Venäjällä.

(Meidän etumatkamme illegaalisen kirjallisuuden julkaisemisessa ja illegaalisten, ehdottomasti puoluekantaisten konferenssien järjestämisessä on vieläkin suurempi.)

Yhdistettyämme kahdessa vuodessa Venäjän sosialidemokraattisten työläisryhmien valtaenemmistön me vaadimme tunnustamaan meidän organisaatiomenetelmämme. Me emme voi luopua siitä.

Sitä, joka tunnustaa illegaalisen puolueen, mutta ei halua tunnustaa kaksivuotisen kokemuksen ja valvutuneiden työläisten enemmistön tahdon vahvistamaa organisaatiomenetelmäämme, sitä me syytämme hajottamisesta.

Tällainen on lyhyt selostukseni.

Sosialidemokraattisin tervehdyksin *N. Lenin*

Bryssel 31.I.—1.II.1914.